

СЛАДКАТА БАНИЦА.

Една циганка казала на дѣцата си: „Както нѣмаме брашно, да бихме имали масло, бихме взели отъ нѣкжде тепсия, та бихме си направили голѣма, хубава и сладка баница“ ...

Едното циганче прекъснало майка си бърже: „Азъ пъкъ ще я занеса тичешкомъ на фурната, и ще поржчамъ бързо и хубаво да я опекатъ“ ...

Второто циганче добавило: „Азъ пъкъ ще отида да я донеса“ ...

Третото — най-малкото, си стиснало ржката, ужъ че държи нещо, къса и туря ржцетѣ въ устата, и рекло: „Азъ бихъ изяло ей така тая сладка баница“ ...

Старата циганка се ядосала, свила ржце на юмрукъ, ударила цигенчето по устата и ржцетѣ и извикала:

— „Ахъ, ти проклетнико, лакомнико, защо не лапашъ по-полека!? ... По по-малко лапай, по по-малко. или мислишъ да изядешъ цѣлата баница!?“

